

Ομιλία στην Κυριακή του Ασώτου (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 26 Φεβρουαρίου, 2021

(Λουκ. ιε´ 11-32)

Ἡ ἀπερινόητη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο φαίνεται ἀπὸ τὴν μεγάλη Του ὑπομονή, τὴ μεγάλη συγχωρητικότητά Του καὶ τὴ μεγάλη χαρά Του . Τέτοια ἀγάπη στὴ γῆ μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μόνο μὲ τὴ μητρική. Ποιὸς ἔχει μεγαλύτερη ὑπομονή πρὸς κάθε πλάσμα στὴ γῆ, ἀπ' ὅση ἔχει μία μητέρα γιὰ τὸ παιδί της; Ποιὸς ἔχει μεγαλύτερη συγχωρητικότητα ἀπὸ τὴ μητέρα; Ποιὸς κλαίει ἀπὸ χαρά, ὅταν βλέπει τὸν μετανιωμένο ἁμαρτωλό, ὅσο μία μητέρα ποὺ βλέπει τὴ βελτίωση τοῦ παιδιοῦ της;

Ἀπὸ τότε ποὺ δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, ἡ μητρική ἀγάπη ξεπεράστηκε μόνο ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, μὲ τὴν ἀγάπη Του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὑπομονή Του τὸν ὀδήγησε στὰ φοβερὰ πάθη Του στὸ σταυρό. Ἡ συγχωρητικότητά Του πήγαζε ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ τὰ χεῖλη Του, ἀκόμα κι ὅταν βρισκόταν στὸ σταυρό. Ἡ χαρά Του γι' αὐτοὺς ποὺ μετανοοῦσαν, ἀπάλυε τοὺς πόνους τῆς στοργικῆς ψυχῆς Του. Μόνο ἡ θεία ἀγάπη ξεπερνάει τὴ μητρική. **Μόνο ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ μάνα μας.** Μόνο Ἐκεῖνος μᾶς συγχωρεῖ πιὸ εὔκολα ἀπὸ ἐκεῖνη. Μόνο ὁ Θεὸς χαίρεται περισσότερο ἀπὸ τὴ μητέρα μας, ὅταν ἐμεῖς βελτιωνόμαστε.

Αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει ὑπομονή μαζί μας, ὅταν ἁμαρτάνουμε, δὲν μᾶς ἀγαπᾷ. Οὔτε μᾶς ἀγαπᾷ αὐτὸς ποὺ δὲν μᾶς συγχωρεῖ, ὅταν μετανοοῦμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Καὶ λιγότερο ἀπ' ὅλους μᾶς ἀγαπᾷ ἐκεῖνος ποὺ δὲν χαίρεται, ὅταν βελτιωνόμαστε. Ἡ ὑπομονή, ἡ συγχωρητικότητά κι ἡ χαρὰ εἶναι τὰ τρία μέγιστα χαρακτηριστικὰ τῆς θείας ἀγάπης. Εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς ὀλοκληρωτικῆς, τῆς πραγματικῆς ἀγάπης - ἂν ὑπάρχει πραγματικὴ ἀγάπη ἔξω ἀπὸ τὴ θεϊκή. Χωρὶς τὰ τρία αὐτὰ χαρακτηριστικὰ, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἀγάπη. Ἄν δώσεις τὸ ὄνομα «ἀγάπη» σὲ ὀτιδήποτε ἄλλο, εἶναι σὰ νὰ 'δινες τὸ ὄνομα «πρόβατο» σὲ μία κατσίκα ἢ σ' ἓνα γουρούνι.

Στὴν **παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ**, ὁ Κύριος Ἰησοῦς μᾶς παρουσιάζει τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικῆς, τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι ἱστορημένη μὲ τόσο ζωηρὰ καὶ καθαρὰ χρώματα, ὥστε μπροστὰ στὰ μάτια μας μοιάζει ζωντανή, ὅπως φαίνεται ὁ κόσμος μας μετὰ τὸ σκοτάδι, ὅταν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Δύο χιλιάδες χρόνια τώρα τὰ χρώματα τῆς εἰκόνας αὐτῆς δὲν ξεθώριασαν, οὔτε καὶ πρόκειται νὰ ξεθωριάσουν ὅσο

υπάρχουν άνθρωποι στη γη κι ο Θεός εξακολουθεί να τους αγαπά. Το αντίθετο μάλιστα. Όσο πιο άμαρτωλοι γίνονται οι άνθρωποι, τόσο πιο ζωντανή μοιάζει η εικόνα, τόσο πιο φρέσκια.

* * *

«Άνθρωπος τις είχε δύο υιούς. Και είπεν ο νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας» (Λουκ. ιε´ 11-12). Ένας άνθρωπος είχε δύο υιούς. Και είπε ο νεώτερος ἀπ' αὐτοὺς στὸν πατέρα του: πατέρα, δός μου τὸ μερίδιο τῆς περιουσίας πού μου ἀνήκει. Κι ὁ πατέρας τοὺς μοίρασε τὴν περιουσία. Πόσο ἀπλό μὰ καὶ πόσο δραματικὸ εἶναι τὸ ξεκίνημα τῆς παραβολῆς αὐτῆς! Πόσο βάθος κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἀπλότητα αὐτή! Πίσω ἀπὸ τὶς λέξεις “**ἄνθρωπος τις**”, **κρύβεται ὁ Θεός**. Κάτω ἀπὸ τὶς λέξεις **δύο υιούς**, υπάρχουν ὁ δίκαιος ἄνθρωπος κι ὁ ἄμαρτωλός, ἢ μᾶλλον, ὅλοι οἱ **δίκαιοι ἄνθρωποι κι ὅλοι οἱ ἄμαρτωλοί**. Ὁ δίκαιος ἄνθρωπος εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἄμαρτωλό. Ὁ Θεός στὴν ἀρχὴ δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο δίκαιο. Ἀργότερα ἔγινε ἄμαρτωλός. Ὁ ἄμαρτωλός ζητάει τὸ μερίδιό του, τόσο ἀπὸ τὸν Θεὸ ὅσο κι ἀπὸ τὸν δίκαιο ἀδερφό του.

Μὲ τοὺς δύο υιούς πρέπει ἐπίσης νὰ κατανοήσουμε τὴ **διπλὴ φύση πὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος: τὴ μία πὺ διψάει γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἄλλη πὺ ρέπει πρὸς τὴν ἁμαρτία**. Ἡ μία φύση πιέζει τὸν ἄνθρωπο νὰ ζεῖ σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ νοῦ, πὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ἢ ἄλλη τὸν σπρώχνει νὰ ζεῖ σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς σάρκας (βλ. Ρωμ. ζ´ 22-23). Ἔχουμε τὸν **πνευματικὸ ἄνθρωπο** καὶ τὸν **σαρκικό, δύο ἄνθρώπους νὰ συνυπάρχουν στὸν ἕνα**. Ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ φανταστεῖ πὺς θὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ σαρκικὸς νομίζει πὺς ἢ ζωὴ του ἀρχίζει, μόνο ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι πρεσβύτερος, ὁ σαρκικὸς νεώτερος. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ δημιουργία του ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι πρεσβύτερος, ἀφοῦ μαθαίνουμε πὺς ὁ Θεὸς εἶπε στὴν ἀρχή: «**Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν**» (Γεν. α´ 26).

Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἢ πνευματικὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι ἢ σαρκική. Ἐξ ἄλλου ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν πηλὸ (Γεν. β´ 7), στὸν ὁποῖο «**ἐνεφύσησεν**» τὴν εἰκόνα πὺ εἶχε ἤδη διαμορφωθεῖ, δηλαδὴ τὸν πνευματικὸ ἄνθρωπο. Βέβαια **τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ὅπως τὸ δημιούργησε ὁ Θεός**, ἂν καὶ ἦταν πηλός, **δὲν ἦταν ἄμαρτωλό**, ἔστω κι ἂν αὐτὸ ὀδήγησε τὸν ἄνθρωπο στὴν ἁμαρτία. Ἐπίσης ἢ Εὔα ἦταν νεώτερη ἀπὸ τὸν Ἀδάμ. Δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἀδάμ, ἀλλὰ παραβίασε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ κι ἔπεσε στὸν πειρασμὸ λόγω τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς σάρκας τῆς. Μὲ τὴν πτώση τῆς χωρίστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὀδηγήθηκε «**εἰς χώραν μακράν**», στὸ βασίλειο τοῦ Σατανᾶ.

«**Δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας**». Ἔτσι μιλάει στὸν Θεὸ ὁ ἄμαρτωλός. Γιατί

Έτσι είναι. **Τί ανήκει στον άνθρωπο, πού δέν είναι τοῦ Θεοῦ;** Ὁ πηλός, μόνο ὁ πηλός, τίποτ' ἄλλο. Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸν πηλὸ τὸν δημιούργησε ὁ Θεός. Ὁ πηλός ὅμως δέν εἶναι μέρος τῆς ὑπαρξῆς Του. Ἔτσι μόνο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ πῶς ὁ πηλός τοῦ ανήκει. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ὅλα τ' ἄλλα ανήκουν στὸν Θεό. **Ὅσο ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι χωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεό, ὅλα ὅσα ανήκουν στὸν Θεό, ανήκουν καὶ στὸν ἴδιο.** Ὅπως ὁ Θεὸς λέει: «τέκνον... πάντα τὰ ἐμά, σὰ ἐστίν» (Λουκ. ιε' 31), ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορούσε νὰ πεῖ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση: «πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ ἐμά ἐστίν» (Ἰωάν. ιζ' 15).

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίσει νὰ χωριστεῖ ἀπὸ τὸν Θεό· κι ὅταν ζητήσει νὰ λάβει τὸ μερίδιό του ἀπὸ τ' ἀμέτρητα ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ μὴν τοῦ δώσει τίποτα, χωρὶς νὰ χάσει τὴ δικαιοσύνη Του. Γιατί χωρὶς τὸν Θεὸ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα τίποτα. Κι ὅλα ὅσα κατέχει, εἶναι τίποτα. Ὅταν ὁ Θεὸς τοῦ δίνει πηλό, δηλαδὴ μόνο σῶμα χωρὶς πνεῦμα, χωρὶς ψυχὴ, χωρὶς πνευματικὲς δωρεές, πάλι τοῦ ἔχει δώσει περισσότερα ἀπ' ὅσα τοῦ ανήκουν. Καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε αὐτὰ ὄχι ὡς πράξη δικαιοσύνης, ἀλλὰ ἐλέους. Καθὼς ὅμως τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπροσμέτρητα ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ἔλεος πού ἔχει μία μητέρα πρὸς τὸ παιδί της, ὁ Θεὸς δίνει στὸ ἁμαρτωλὸ παιδί Του κάτι περισσότερο ἀπὸ πηλό. Μαζὶ μὲ τὸ σῶμα δηλαδὴ τοῦ δίνει καὶ **ψυχὴ**, ὅπως καὶ στὰ ζῶα, τοῦ ἀφήνει καὶ κάποια **πνευματικὰ χαρίσματα** ὅπως ἐπίγνωση, συνείδηση, ἐπιθυμία τοῦ καλοῦ. Κι αὐτὰ δέν εἶναι παρὰ μόνο ἓνας μικρὸς σπινθήρας, ἀρκετὸς νὰ τὸν διαφυλάξει, γιὰ νὰ μὴν πέσει χαμηλὰ καὶ φτάσει στὸ ἐπίπεδο τῶν ζώων, γιὰ νὰ μὴ γίνεῖ ἓνα ζῶο ἀνάμεσα στὰ ἄλλα.

«Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον». Ὁ πρεσβύτερος γιὸς κάθισε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του κι ἀπολάμβανε ὅλα τὰ ἀγαθὰ του. Ὁ νεώτερος γιὸς ὅμως «μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα... ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως» (Λουκ. ιε' 13). Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες μάζεψε ὅλα ὅσα τοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας του καὶ πῆγε σὲ μία μακρινὴ χώρα. Ἐκεῖ ἔζησε μὲ ἀσωτεία καὶ σπατάλησε ὅλη τὴν περιουσία του.

Αὐτὸ τὸ «μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας», δέν θυμίζει ἄραγε τὴ σύντομη παραμονὴ τοῦ Ἀδὰμ στὸν παράδεισο; Ὅταν ἁμάρτησε ὁ Ἀδὰμ, ζήτησε κι ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ μερίδιό του. Τότε εἶδε τὴ γύμνωσή του. Εἶδε δηλαδὴ πῶς χωρὶς τὸν Θεὸ δέν εἶναι τίποτα. Κι ὁ Θεὸς μὲ τὸ ἔλεός Του δέν τὸν ἔδιωξε γυμνός, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε ροῦχα. «Καὶ ἐποίησε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς» (Γεν. γ' 21). «Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση» (Γεν. γ' 19), εἶπε στὸν Ἀδὰμ. Αὐτὸ σημαίνει: Στὴν καλύτερη περίπτωση μόνο ὁ πηλός εἶναι δικός σου. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι δικά μου. Ζήτησες αὐτὸ πού σοῦ ανήκει κι Ἐγὼ σοῦ τὸ ἔδωσα. Γιὰ σένα ὅμως, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ ζήσεις ἔστω καὶ στὴ σκιά αὐτοῦ πού ἦσουν πρὶν, σοῦ δίνω καὶ κάτι παραπάνω. Σοῦ δίνω ἓνα σπινθήρα τῆς θεϊκῆς μου δύναμης καὶ ἀξίας.

Αὐτό, πού ἔπαθε ὁ Ἀδὰμ, ἐπαναλαμβάνεται ξανὰ καὶ ξανὰ σὲ ἑκατομμύρια ἀπογόνους

του. **Όλοι εκείνοι πού με την άμαρτία τους χωρίστηκαν από τον Θεό, λαβαίνουν το μερίδιό τους κι αποδημοῦν εἰς χώραν μακράν. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ πῆσει κανέναν νὰ μείνει μαζί Του. Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο ἐλεύθερο καὶ δὲν θέλει με τίποτα νὰ περιορίσει τὴν ἐλευθερία του, γιατί αὐτὸ θὰ ἔταν ἀντίθετο στὴ θεϊκὴ Του φύση.**

Τί κάνει τώρα ὁ ἀνόητος ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος, ὅταν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεό, ὅταν χωρίζεται ἀπ' Αὐτόν; Ἀποδημεῖ σὲ χώρα μακρινὴ καὶ σπαταλάει τὴν περιουσία του ζώντας με ἄσωτεῖς. Αὐτὰ δὲν τὰ ἔχει κάνει ἕνας μόνον ἀμαρτωλός. Δὲν τὰ ἔκανε μόνον ὁ νεώτερος γιὸς τῆς παραβολῆς. Αὐτὰ τὰ κάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅταν χωρίζονται ἀπὸ τὸ Θεό, ἀφοῦ *«ἐξέλιπαν ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι αὐτῶν»* (Ψαλμ. οζ' 33).

Τί σημαίνει ζῶν ἄσώτως; Πῶς τὶς μέρες του τὶς δαπάνησε ἄσκοπα, μέσα στὴν ἄμαρτία, με μεθύσια, διαπληκτισμούς, ὀργή, σπατάλες καὶ κυρίως με ἀνηθικότητα. Με ἄμαρτίες πού σπαταλοῦν τὶς ζωτικὲς λειτουργίες γρήγορα καὶ ὀλοκληρωτικά, ἐνῶ ὁ θεϊκὸς σπινθήρας ἐξαφανίζεται. **Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἀγάπη, παραδίνεται στὰ πάθη. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, κυκλώνεται ἀπὸ πλῆθος παθῶν** καὶ περιφέρεται ἀπὸ ἴδιον καὶ ἀπὸ ἄλλων. **Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι σὰν νὰ παίρνει τὸ τσεκούρι καὶ νὰ κόβει τὶς ἴδιες τὶς ρίζες τῆς ζωῆς του. Κόβει κάθε μέρα καὶ ἀπὸ μία ρίζα, ὥσπου τὸ δέντρο ἀρχίσει νὰ μαραίνεται.** Ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἔζησε ἄσκοπα καὶ σπατάλησε ὅλη τὴν περιουσία πού τοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας του. *«Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι».* Κι ἀφοῦ τὰ ξόδεψε ὅλα, στὴ μακρινὴ αὐτὴ χώρα ἔπese πείνα μεγάλη καὶ ἀρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ πεινᾷ. Στὴ μακρινὴ αὐτὴ χώρα, μακριὰ πολὺ ἀπὸ τὸ Θεό, ὑπάρχει πάντα πείνα, γιατί ἡ γῆ δὲν μπορεῖ νὰ χορτάσει τὸν πεινασμένο ἄνθρωπο. Ἡ τροφή της τὸ μόνον πού κάνει, εἶναι νὰ αὐξάνει τὴν πείνα του. Ἡ γῆ μόνον τὰ ἄλογα ζῶα μπορεῖ νὰ χορτάσει. Σὲ καμιά περίπτωση δὲν μπορεῖ νὰ χορτάσει τὸν ἄνθρωπο. Στὴ μακρινὴ χώρα πάντα ὑπάρχει πείνα. **Ὁ ἀμαρτωλὸς πού ξεχνᾷ τελείως τὸν Θεὸ καὶ δαπανᾷ ὅλες τὶς ζωτικὲς δυνάμεις του, πού ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε με τὸ μερίδιό του, πέφτει σὲ μεγάλη πείνα.** Μία πείνα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κορέσει οὔτε γιὰ μία στιγμὴ ἡ γῆ ὀλοκληρη, με ὅλα τὰ ἀγαθὰ της.

Τὸ ἴδιο γίνεται μέχρι σήμερα με κάθε ἀμαρτωλὸ πού παραδίδεται ὀλοκληρωτικὰ στὴ γῆ, στὸ σῶμα καὶ τὶς σωματικὲς ἀπολαύσεις. **Ἡ τραγωδία γιὰ τὸν ἀμαρτωλὸ ἀρχίζει ὅταν ὅλα αὐτὰ γίνονται ἀποκρουστικά,** μοιάζουν με βρῶμα καὶ δυσωδία. Τότε ἀρχίζει νὰ παραπονιέται γιὰ τὸν κόσμον ὀλοκληρον, νὰ καταριέται τὴν ἴδια του τὴ ζωὴ. Με στεγνὸ τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ του, νιώθει σὰν νὰ ἔχει μέσα του ἕνα κενό, σὰν νὰ ἔχει ἕνα καλάμι ξερὸ, ἀπ' ὅπου περνάει παγερὸς ἀέρας. Ὅλα τοῦ φαίνονται μαῦρα. Ὅλα εἶναι ἄσχημα, ἀηδιαστικά. Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση πού βρίσκεται, τὰ ἔχει χαμένα, δὲν ξέρει τί νὰ κάνει. Δὲν πιστεύει στὴ ζωὴ του. Πῶς τότε

μπορεί να πιστέψει στην άλλη; Εκείνη την έχει ξεχάσει έντελώς, τούτην έδω άρχισε να την μισεί. Τί κάνουμε τώρα; Ποῦ πάμε; Το σύμπαν όλόκληρο τὸν πιέζει και πουθενά δὲν βλέπει πόρτα με ένδειξη «έξοδος».

Ὁ τάφος δὲν εἶναι διέξοδος, εἶναι εἴσοδος. Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ τέτοια ἀπελπισμένη κατάσταση, τοῦ παρουσιάζεται ὁ σατανᾶς, πὸ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ἦταν κοντά του και τὸν ὀδηγοῦσε ἀπὸ ἁμαρτία σὲ ἁμαρτία, ἂν και κρυφά, ἄορατα. Τώρα ὅμως τοῦ παρουσιάζεται, τὸν παίρνει στὴν ὑπηρεσία του και τὸν στέλνει στὸν ἀγρὸ του γιὰ νὰ ποιᾶνει τοὺς χοίρους. Ὅπως λέει κι ἡ παραβολή, «*πορευθεῖς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, και ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους*» (Λουκ. ιε´ 15).

Αὐτὸ παθαίνει κάθε ἀνυπάκουος γιὸς πὸ ἔφυγε μακριὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Τὸν ἀποχαιρέτησε γεμάτος ὑπερηφάνεια και μεγάλα σχέδια γιὰ τὴ ζωὴ του, γιὰ τὴν εὐτυχία του, ἀλλὰ κατάντησε δοῦλος κάποιου πὸ ἦταν χειρότερος ἀπὸ τὸν ἴδιο, ἔγινε ποιμένας σὲ ξένους χοίρους.

Εἶναι φανερὸ ὅτι με τὸν **ἕνα τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, έννοεῖ τὸν πονηρό**. Ἐδῶ βέβαια ἀναφέρεται ἄνθρωπος, ὅπως κι ὁ πατέρας ὀνομάζεται ἄνθρωπος, ἱστορεῖται ὅμως μ´ ἕναν τρόπο έντελῶς ἀντίθετο ἀπὸ τὸν «πατέρα-ἄνθρωπο», ἀπὸ τὸν ὀποῖο ἔφυγε ὁ ἀνόητος γιὸς. Αὐτὸς ἐδῶ δὲν εἶναι ἄνθρωπος τῆς οὐράνια βασιλείας, οὔτε καν τῆς ἐπίγειας, ἀλλὰ κάποιας τρίτης, **τῆς βασιλείας τοῦ σκότους και τῆς φρίκης**, τῆς παρακμῆς και τῆς γέεννας, τῆς βασιλείας τῶν δαιμόνων. **Μὲ τὸν πρῶτο, τὸν «πατέρα-ἄνθρωπο», ὁ ἁμαρτωλὸς ὀνομάζεται γιὸς, με τὸν ἄλλο, τὸν «πονηρὸ-ἄνθρωπο», ὀνομάζεται δοῦλος**. Ὅταν ἦταν κοντά στὸν «πατέρα-ἄνθρωπο» ἦταν εὐλογημένος, εἶχε ὅλα τὰ ἀγαθὰ και μάλιστα με ἀφθονία. Μὲ τὸν ἄλλον, τὸν «πονηρὸ-ἄνθρωπο», πεινάει. Πεινοῦσε τόσο πολὺ, ὡστε ἠθελε νὰ φάει τὰ ξυλοκέρατα πὸ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, μὰ κανέναν δὲν τοῦ ἔδινε οὔτε καν ἀπ´ αὐτά. **Οἱ χοῖροι** ἐδῶ ἔχουν μία βαθύτερη σημασία. Μ´ αὐτοὺς πρέπει νὰ ὑπονοήσουμε **τὰ πονηρὰ πνεύματα**, τοὺς κατοίκους τῆς βασιλείας τῶν δαιμόνων. **Τὰ πονηρὰ πνεύματα εἶναι φορεῖς κάθε ἀκαθαρσίας**. Καὶ οἱ χοῖροι εἶναι τὰ ὀρατὰ σύμβολα τῆς βρωμιάς. Ὅταν ὁ Κύριος «ἐξέβαλε» τὰ πονηρὰ πνεύματα ἀπὸ τὸν δαιμονισμένο στὰ Γάδαρα, τὰ ἔστειλε στοὺς χοίρους (βλ. Λουκ. η´ 32-33). Ὅπως οἱ χοῖροι εἶναι κολλημένοι στὴ γῆ, ἔτσι και τὰ πονηρὰ πνεύματα ριζώνουν μεσα στὸν ἄνθρωπο, ὡσὸτου βροῦν μεσα του κάποια ἀκαθαρσία γιὰ νὰ τραφοῦν. **Μὲ τὰ ξυλοκέρατα πρέπει νὰ ὑπονοήσουμε κάθε ἀκαθαρσία τοῦ μεσα ἀνθρώπου, δηλαδὴ πονηρὲς σκέψεις, ιδιοτελεῖς, ἁμαρτίες, ἀκάθαρτες και λάγνες ἐπιθυμίες κι ἄλλα πάθη**. Τὰ πονηρὰ πνεύματα τρέφονται και ἱκανοποιοῦνται με ὅλα ὅσα ἀπομυζοῦν τὴν ψυχὴ και τὴν μαραίνουν. Ὅλα ὅσα γίνονται στὸ σκότος τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖ πὸ δὲν φτάνει ὁ **θεῖος φωτισμός**, ὅπως οἱ καρποὶ πὸ ἀναπτύσσονται μεσα στὸ ἔδαφος, εἶναι ἡ ἀκάθαρτη τροφὴ γιὰ τὰ πονηρὰ πνεύματα.

Τὰ πονηρὰ πνεύματα ὅμως δὲν δίνουν τὴν τροφή αὐτὴ στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ στιγμή πού μπήκε στὴν ὑπηρεσία τους. Τὸν τρέφουν ὡς τὴ στιγμή πού θὰ γίνει ὀλότελα δικός τους, πού θὰ ὑποταχθεῖ στὴ δύναμή τους. Μετά, **ὅταν τὸν ἔχουν στὸ χέρι τους, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸν ταΐσουν ἄλλο**. Ἡ τροφή τους εἶναι δηλητήριο· κι αὐτὸς τώρα ἔχει δηλητηριαστεῖ ὀλόκληρος. Αὐτὸ πού ὡς τότε ἦταν δηλητήριο, τώρα τὸν τρέφει. Ροκανίζουν τὴν ψυχὴ του καὶ περιμένουν τὴν ὥρα πού θ' ἀποχωριστεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα, τότε πού θὰ μπορούν νὰ τὴν ταΐσουν μὲ ἀκόμα μεγαλύτερα βάσανα στὸ σκοτάδι τῆς γέενας. Ὅπως εἶπε ὁ προφητάνακτας Δαβίδ, «κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπεινώσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος» (Ψαλμ. ρμβ' 3). **Ὁ Ἄσωτος Υἱὸς ἔμοιαζε μὲ νεκρὸ προτοῦ πεθάνει σωματικά**.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὅμως, πού ὁ Ἄσωτος Υἱὸς βρισκόταν στὴν ἔσχατη ἀπόγνωση, τὴν ὥρα τῆς μεγάλης πείνας καὶ τοῦ τρόμου, μία σπίθα ἀναψε μέσα του. Μία ξεχασμένη, ἐντελῶς ἀπρόσμενη σπίθα. Ἀπὸ ποῦ φάνηκε ἡ σπίθα αὐτὴ σὲ σβησμένα κάρβουνα; Πῶς ξεπήδησε σπίθα ἀπὸ νεκρὸ σῶμα; Ἦρθε ἀπὸ ἐκεῖ πού ἐπισημίσαμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, πῶς ὁ πατέρας, τὴν ὥρα πού ἔδινε στὸ γιὸ τὴν ἀναλογία του, ἔδωσε κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ μερτικό του. Μαζὶ μὲ τὸν πηλὸ τοῦ ἔδωσε **κι ἕνα σπινθήρα συνείδησης καὶ ἐπίγνωσης**. Ὅταν ὁ σοφὸς καὶ εὐσπλαχνος πατέρας τοῦ ἔδινε τὸ μερίδιο τῆς περιουσίας, πού τοῦ ἀνῆκε, ἦταν σὰν νὰ μονολογοῦσε: «Θὰ τοῦ δώσω κι αὐτό: λίγη συνείδηση καὶ ἐπίγνωση, κάτι ἀπ' αὐτὸ πού θέλησε νὰ ἐγκαταλείψει φεύγοντας. Γιατί ὄχι; Θὰ τὸ χρειαστεῖ. Φεύγει, πηγαίνει σὲ χώρα κρύα, φτωγὴ. Ὅταν βρεθεῖ σὲ μεγάλη ἀνάγκη, καὶ μόνο αὐτὴ ἡ σπίθα μπορεῖ νὰ φωτίσει τὸ δρόμο πού θὰ τὸν ὀδηγήσει πίσω σὲ μένα. Ἐντάξει. Ἄς τὸ πάρει κι αὐτό. Θὰ τὸ χρειαστεῖ. Ἡ σπίθα αὐτὴ θὰ τὸν σώσει».

Κι ἔτσι ἔγινε. Ἡ σπίθα αὐτὴ ἔλαμψε στὸ βαθὺ σκοτάδι, ἀκριβῶς τὴ δωδέκατη ὥρα, τότε πού ὁ Ἄσωτος Υἱὸς εἶχε φτάσει στὸ τρίτο βασίλειο κι εἶχε παραδοθεῖ στὴν ὑπηρεσία τοῦ διαβόλου. Ἐλαμψε μέσα του σὰν μαγικὸ φαναράκι τὸ ξεχασμένο ἀπὸ παλιὰ φῶς τῆς συνείδησης καὶ τῆς ἐπίγνωσης. Καὶ στὴ λάμψη τοῦ φαναριοῦ αὐτοῦ **ἦρθε στὸν ἑαυτό του, σὲ ἐπίγνωση**. Μόνο μὲ τὸ φωτισμὸ τῆς μικρῆς αὐτῆς σπίθας κατόρθωσε νὰ δεῖ τὴν ἄβυσσο ὅπου εἶχε πέσει, νὰ νιώσει ὅλη τὴ δυσσομία, πού εἶχε ἀνασάνει, τὸ βρώμικο περιβάλλον, ὅπου ζοῦσε καὶ τὴ διεφθαρμένη κοινωνία, στὴν ὁποία εἶχε ἐνταχθεῖ. Μὲ τὸ φῶς, πού ἀνέδιδε τὸ μικρὸ φαναράκι, αὐτὸ πού εἶχε βάλει στὴν ψυχὴ του ὁ εὐσπλαχνος πατέρας τους, ξύπνησε ἀπὸ τὸ φοβερὸ ὄνειρο κι ἄρχισε νὰ συγκρίνει τὴ ζωὴ, πού ἔκανε παλιότερα, κοντὰ στὸν πατέρα του, μὲ κείνην πού ζοῦσε τώρα.

«Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ»

(Λουκ. ιε´ 17-19). Κάποια στιγμή συνήλθε, ήρθε στὸν ἑαυτό του καὶ σκέφτηκε: πόσους μισθωτοὺς ἔχει ὁ πατέρας μου, πὸν χορταίνουν μὲ τὸ παραπάνω ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ του κι ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας; Ἄς σηκωθῶ κι ἐγὼ λοιπὸν κι ἄς γυρίσω κοντὰ του λέγοντας: *πατέρα μου, ἀμάρτησα καὶ στὸν οὐρανὸ, στὸν Θεό, μὰ καὶ σὲ σένα. Τώρα πιά δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ξαναγίνω γιὸς σου.* Καὶ μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ ξεκίνησε γιὰ νὰ ῥθει στὸν πατέρα του.

Ὁ **Θεοφύλακτος** λέει: «Ἀπὸ τὸ “εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν” συμπεραίνουμε πὼς ὅσο καιρὸ ζοῦσε στὴν ἀμαρτία, ἦταν ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Κι ἔτσι εἶναι. Ὅταν περιπλανιόμαστε μὲ τὶς αἰσθήσεις μας ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ἀποξενωνόμαστε ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους, ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμον καὶ ἐγκαταλείπουμε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ πὸν εἶναι ἐντὸς ἡμῶν».

Μὲ τὸ πὸν ἄρχισε νὰ λάμπει ἡ σπίθα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ καὶ μὲ τὸ πὸν ἔκανε τὴ σύγκριση ἀνάμεσα στὴ ζωὴ πὸν ζοῦσε κοντὰ στὸν πατέρα του καὶ σὲ κείνην πὸν ζοῦσε τώρα στὴ μακρινὴ χώρα, πῆρε τὴν ἀπόφαση: **Ἄναστας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου.** Ἄς σηκωθῶ, εἶπε. Ἀναγνώρισε ἔτσι τὸ τέλος ὅπου βρισκόταν. **Τρίτος δρόμος δὲν ὑπάρχει. Ὁ ἕνας εἶναι αὐτὸς πὸν ὀδηγεῖ χαμηλά, στὰ βάθη τῆς δαιμονικῆς ἀβύσσου, κι ὁ ἄλλος εἶναι αὐτὸς πὸν ὀδηγεῖ ψηλά, στὸν πατέρα.** Κι ὁ πατέρας τοῦ εἶναι πλούσιος. Πείνα δὲν ὑπάρχει κοντὰ του. Οἱ μισθωτοὶ ὑπηρετῆτες τοῦ τρῶνε καλὰ κι ἔχουν καὶ περισσεύματα· κι αὐτός, ὁ γιὸς του, λιμοκτονεῖ, πεθαίνει τῆς πείνας.

«Ψωμί» ἐδῶ πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὴ «ζωή». Οἱ «μισθωτοὶ ὑπηρετῆτες» εἶναι **ὑπάρξεις στὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ, κατώτερες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τὰ ζῶα κι ἄλλα ὄντα.** Ὁ Ἀσωτος Υἱὸς εἶχε πέσει πρὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὰ ζῶα. Καὶ ζητοῦσε νὰ ζεῖ τουλάχιστο ὅπως τὰ ζῶα, πὸν ὅμως δὲν εἶναι ἐλεύθερες ὑπάρξεις. Τὰ κυβερνᾷ ὁ Θεὸς ἀποκλειστικὰ μὲ τὴ δύναμη καὶ τὴ θέλησή Του. Τὰ φροντίζει, τοὺς χαρίζει ζωὴ, καὶ τοὺς παρέχει τροφὴ ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τους. Ὁ Ἀσωτος Υἱὸς ὅμως σπατάλησε τὶς ζωτικὲς αὐτὲς δυνάμεις πὸν ὁ Θεὸς ἔδωσε στὰ ζῶα καὶ πὸν αὐτὰ τὶς διαχειρίζονται σωστά.

«Ἦμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου». Μὲ τὴ λέξη «οὐρανὸς» ἐδῶ πρέπει νὰ ἐννοήσουμε κατ' ἀρχὴν **ὀλόκληρο τὸ χορὸ τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδιαίτερα τοὺς φύλακες ἀγγέλους.** Ἐπειτα τὶς πνευματικὲς δωρεὲς πὸν ὁ Θεὸς χαρίζει σὲ κάθε ἄνθρωπο, ἀκόμα καὶ στὸν ἀμαρτωλό. Τὸ ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐδῶ ἀναφέρεται στοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ φαίνεται κι ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: **«Χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶ μετανοοῦντι»** (Λουκ. ιε´ 7, 10). Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὑπάρχει χαρὰ γιὰ τὸν ἀμαρτωλό πὸν μετανοεῖ, ὑπάρχει καὶ λύπη γιὰ τὸν ἀμετανόητο.

Τὸ ὅτι ὁ «οὐρανὸς» σημαίνει ἐπίσης τὶς πνευματικὲς δωρεὲς πὸν χαρίζει ὁ

Θεὸς στὸν ἄνθρωπο, φαίνεται κι ἀπὸ τὰ ἐξῆς λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «*Οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἐαυτῶν;*» (Α΄ Κορ. ζ΄ 19). Κι ἀκόμα πιὸ καθαρὰ φαίνεται ἀπὸ τὰ λόγια του Σωτήρα μας: «*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστίν*» (Λουκ. ιζ΄ 21). Ἐτσι, αὐτὸς ποὺ ἀμαρτάνει ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀμαρτάνει κι ἐναντίον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ, καθὼς κι ἐναντίον τοῦ δικαίου ἀνθρώπου ποὺ βρίσκεται μέσα του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἀνήκει στὸν Θεό. Αὐτὸ σημαίνει τὸ «*ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν*». Γι' αὐτὸ κι ὁ Ἄσωτος Υἱὸς λέει: «*Ἦμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου*».

«*Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν*» (Λουκ. ιε΄ 20). Κι ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμα μακριά, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαχνίστηκε, ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του, ἔπεσε μὲ ἀγάπη στὸν τράχηλό του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Ἀπροσμέτρητη, εὐγενική, μεγαλειώδης! Ὅσο μεγάλη ἦταν ὡς τώρα ἡ ὑπομονή του γιὰ τὸν ἀμαρτωλό, ἄλλη τόση εἶναι τώρα ἡ συγχωρητικότητα κι ἡ χαρὰ Του. Μὲ τὸ ποῦ θὰ μετανοήσῃ ὁ ἀμαρτωλὸς κι ἀποφασίσει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Θεό, Ἐκεῖνος ἔχει ξεκινησῇ ἤδη νὰ τὸν συναντήσῃ, νὰ τὸν ὑποδεχτεῖ, νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ.

Ἡ χαρὰ τῆς μάνας ὅταν βλέπει τὴν προκοπὴ τοῦ παιδιοῦ της, εἶναι μεγάλη. Ἡ χαρὰ τοῦ τσοπάνου ὅταν βρίσκει τὸ χαμένο πρόβατο, εἶναι μεγάλη. Ἡ χαρὰ τῆς γυναίκας ποὺ βρίσκει τὸ χαμένο νόμισμά της, εἶναι μεγάλη. **Καμιὰ ἀπὸ τὶς χαρὲς αὐτὲς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ τὴν χαρὰ τοῦ Θεοῦ ὅταν βλέπει τὸν ἀμαρτωλό νὰ μετανοεῖ καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ κοντὰ Του.**

Μὲ τὸ ποῦ θὰ κάνει τὴν πρώτη κίνηση ἡ καρδιά μας πρὸς τὴν μετάνοια, ἀκόμα κι ἂν εἴμαστε μακριά, ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει. Θὰ μᾶς δεῖ πιὸ γρήγορα κι ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτὸς καὶ θὰ τρέξῃ νὰ μᾶς συναντήσῃ. Νὰ συναντήσῃ τὸ νέο ἄνθρωπο ποὺ ἀναγεννήθηκε μέσα μας μὲ τὴν μετάνοια. «*Κύριε*», κρᾶζει ὁ προφητὰνακτας στὸν πάνσοφο Θεό, «*σὺ συνῆκας τοὺς διαλογισμούς μου ἀπὸ μακρόθεν*» (Ψαλμ. ρλη΄ 2).

Ὁ οὐράνιος Πατέρας μας θὰ τρέξῃ νὰ μᾶς ὑποδεχτεῖ, θ' ἀνοίξει διάπλατα τὴν ἀγκαλιά Του καὶ θὰ μᾶς σφίξει, γιὰ νὰ μὴν ξαναγουρῖσουμε στὴ δαιμονικὴ ἄβυσσο, στοὺς ἀγροὺς τῶν χοίρων, στὴ γῆ τῆς πείνας. «*Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν*» (Ἰακ. δ΄ 8).

Πόσο εὐλογημένη εἶναι ἡ σπουδὴ Του γιὰ βοήθεια! Πόσο εὐλογημένα εἶναι τὰ χέρια Του! Ἄν δὲν ἔχουμε ἀφανίσει ἔστω καὶ τὴν τελευταία σπίθα τῆς συνείδησης καὶ τῆς ἐπίγνωσης ποὺ ἔχουμε μέσα μας, **πρέπει νὰ ντρεπόμαστε γιὰ τὴν τόσο μεγάλη,**

καὶ ἀπροσμέτρητη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ μετανοήσουμε ἀμέσως, χωρὶς καθυστέρηση, νὰ τρέξουμε μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα καὶ τὶς καρδιές μας ὑψωμένες στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πατέρα ποὺ εἶχαμε ἀπορρίψει.

Ὅταν ὁ μετανιωμένος γιὸς ἔφτασε στὸν πατέρα του, τοῦ εἶπε ἐκεῖνα ποὺ εἶχε σχεδιάσει νὰ τοῦ πεῖ: «*Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου*». Δὲν τοῦ εἶπε ὅλα ὅσα εἶχε σκεφεῖ. Ἡ συνέχεια ἦταν: *ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου*. Μὰ ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἀφήνει νὰ τελειώσει. **Δὲν ἀφήνει τὸν μετανιωμένο νὰ ταπεινωθεῖ** καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ μισθωτὸς ὑπηρέτης. Γι' αὐτὸ καὶ **τὸν διακόπτει, τὸν ἀγκαλιάζει κι ἀρχίζει νὰ τὸν φιλάει**. Ὁ εὐσπλαχνος πατέρας ἀγκαλιάζει τὸν ρακένδυτο, λασπωμένο, ἰσχνὸ καὶ ἀπεριποίητο γιό του καὶ φωνάζει στοὺς ὑπηρέτες Του: «*Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη*» (Λουκ. ιε' 22-23). Βγάλτε τὴν καλύτερη στολὴ καὶ ντύστε τὸν, βάλτε του δαχτυλίδι στὸ χέρι καὶ παπούτσια στὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴ περπατᾷ ξυπόλυτος. Φέρτε καὶ τὸ θρεπτὸ μοσχάρι, σφάζτε τὸ κι ἐλάτε νὰ τὸ πανηγυρίσουμε, νὰ εὐφρανθοῦμε. Γιατί ὁ γιὸς μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε.

Ἡ καλύτερη στολὴ συμβολίζει ὅλον τὸν πλοῦτο καὶ τὸ κάλλος τῶν πνευματικῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ στολὴ τῆς ἀγιότητας καὶ τῆς ἀγνότητας ποὺ φοροῦσε ὁ Ἄδάμ, προτοῦ ἀμαρτήσῃ, πέσει κι ὀδηγηθεῖ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, εἰς χώραν μακράν. Ἡ στολὴ αὐτὴ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται «*πρώτη*», ἡ καλλίτερη. Δὲν ὑπάρχει καλλίτερη στολὴ ἀπ' αὐτὴν στὸν οὐρανό. Λέει ὁ ἀπόστολος: «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε*» (Γαλ. γ' 27). Ἡ ψυχὴ ποὺ εἶχε ἀπογυμνωθεῖ ἀπὸ κάθε καλό, τώρα ξαναντύνεται ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τὴν παλιὰ καὶ κουρελιασμένη στολὴ τὴν πετοῦν καὶ τὸν ντύνουν μὲ τὴν καινούργια, τὴν «*πρώτη*». **Ἡ νέα αὐτὴ στολὴ, ἡ «πρώτη», συμβολίζει τὸ νέο ἄνθρωπο, τὸν ἀναγεννημένο, ποὺ ἔχει συγχωρηθεῖ κι ἔχει γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὸν Θεό. Χωρὶς τὴ στολὴ αὐτὴ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ**, ὅπως βλέπουμε καθαρὰ ἀπὸ τὴν παραβολὴ τῶν γάμων τοῦ Υἱοῦ τοῦ βασιλιᾶ (πρβλ. Ματθ. κβ' 2-14). Σύμφωνα μὲ τὸν ἀπόστολο, ἡ στολὴ συνίσταται ἀπὸ «*σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν... ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις (ἀπὸ) τὴν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος*» (Κολ. γ' 12-14).

Τὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι συμβολίζει τὸν ἀρραβώνα τῆς ψυχῆς μὲ τὸν Χριστό. Ὁ μετανιωμένος ἀπαρνιέται ὅλες τὶς ἀμαρτωλὲς σχέσεις του μὲ τὸν κόσμο, ἡ ψυχὴ του προσκολλᾶται στὸ Χριστὸ καὶ παραμένει ἐνωμένη μαζί Του, σὲ μία ἔνωση ἀδιάλυτη. Ὁ ἀρραβώνας αὐτὸς γίνεταί μὲ τὴ δύναμη καὶ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ σφραγίζει ὅλες τὶς οὐράνιες δωρεές.

«Δότε... *υποδήματα εις τούς πόδας*», λέει ο πατέρας στους υπηρέτες. **Τὰ *υποδήματα* συμβολίζουν τὴ δύναμη τῆς θέλησης, πὸ βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ βαδίσει σταθερὰ στὰ μονοπάτια τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ παρεκκλίνει δεξιὰ ἢ ἀριστερά, χωρὶς πισωγυρίσματα.**

Ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς πὸ θυσιάστηκε εἶναι ὁ ἴδιος Ἰησοῦς Χριστός, πὸ παραδόθηκε ἐκούσια στὸ θάνατο γιὰ τὴν κάθαρση τῶν ἀμαρτωλῶν ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες τους.

Οἱ υπηρέτες ἐδῶ συμβολίζουν εἴτε τοὺς ἀγγέλους εἴτε τοὺς ἱερεῖς. Ἄν ὁ οἶκος τοῦ πατέρα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ οὐρανός, τότε οἱ υπηρέτες πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἄγγελοι. Ἄν τὸν οἶκο τοῦ πατέρα τὸν ἐκλάβουμε ὡς τὴν ἐπίγεια Ἐκκλησία, κάτι πὸ εἶναι ἐπίσης σωστό, τότε οἱ υπηρέτες πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἱερεῖς, πὸ καλοῦνται **νὰ λειτουργήσουν τὸ μυστήριον τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ κι ἔτσι νὰ προετοιμάσουν τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἐδῶ μᾶλλον ἐννοεῖ τὴν Ἐκκλησία.** Κι αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἄσωτος Υἱὸς δὲν ἦταν ἀκόμα σωματικὰ νεκρός· κι ὡστόσο ὁ ἄνθρωπος ἀναχωρήσει ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀνῆκει στὴ **βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πὸ στὴ γῆ λειτουργεῖ μὲ τὴ μορφή τῆς Ἐκκλησίας.** Τὸ ὅτι τοὺς υπηρέτες ὅμως πρέπει νὰ τοὺς βλέπουμε καὶ σὰν ἀγγέλους, φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἄγγελοι παρίστανται στὴν Ἐκκλησία κατὰ τὴν τέλεση τῶν θείων μυστηρίων, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὸ ἄλλο γεγονὸς, ὅτι ὁ Θεὸς χρησιμοποιεῖ τοὺς ἀγγέλους-φύλακες τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγεῖ στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας.

Ὅτι οὗτος ὁ Υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Σωματικὰ ὁ γιὸς τοῦ ἦταν ζωντανὸς ἀκόμα, μὰ ἡ ψυχὴ τοῦ ἦταν νεκρὴ. Ἡ σπίθα τῆς θεϊκῆς δωρεᾶς παρέμενε ἀκόμα ζωντανὴ μέσα του. Αὐτὴ ἀνέστησε τὴν ψυχὴ του. Χαμένος ἦταν ἀπὸ τὴ στιγμή πὸ ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα τὸ μερίδιον τῆς παρουσίας του. **Ἐλθὼν δὲ εἰς ἐαυτόν.** Αὐτὸ σημαίνει πὸς ἦρθε στὸν ἐαυτό του, ἀπέκτησε ἐπίγνωση στὸ φῶς τῆς θεϊκῆς σπίθας, πὸ ὡς τότε εἶχε χάσει. Ὁ Θεὸς τὸν γνώριζε, **τὸν παρακολουθοῦσε ὡς τὴν ὑστάτη στιγμή, τὴ στιγμή τῆς μετάνοιας.**

* * *

Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Κι ἄρχισαν ὅλοι νὰ χαίρονται, νὰ πανηγυρίζουν καὶ νὰ εὐφραίνονται. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὅμως ἔφτασε στὸ σπίτι ὁ μεγάλος ἀδερφός, ὁ «πρεσβύτερος» καὶ ρώτησε νὰ μάθει τί εἶχε γίνει. Κι ὅταν ἔμαθε, ὀργίστηκε καὶ εἶπε στὸν πατέρα του: **«Ἴδού, τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν»** (Λουκ. ιε´ 29). Ὅριστε, τόσα χρόνια σὲ υπηρετῶ καὶ ποτὲ δὲν καταπάτησα κάποια ἐντολή σου. Κι ὅμως, ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἕνα κατσίκι γιὰ

νὰ γλεντήσω μὲ τοὺς φίλους μου. Καὶ τώρα ποὺ ἦρθε ὁ γιός σου αὐτός, ποὺ κατασπατάλησε τὴν περιουσία σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γιὰ χάρη του τὸ θρεφτὸ μοσχάρι.

Ἔτσι μίλησε στὸν πατέρα του ὁ δίκαιος γιός. **Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὀργισμένοι, μιλοῦν κάποιοι δίκαιοι ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν Ἐκείνη ὑποδέχεται μὲ ἰλαρότητα καὶ ἐπιείκεια τοὺς μετανιωμένους ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ὀδηγεῖ στὸ μυστήριο τῆς θείας κοινωνίας.** Ἔτσι μίλησαν πολλοὶ δίκαιοι ἄνθρωποι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅταν εἶδαν τὸν Θεὸ νὰ προσφέρει τὸν μονογενῆ Του Υἱὸ θυσία γιὰ τὶς νεώτερες καὶ πιὸ ἀμαρτωλὲς γενιὲς τῶν ἀνθρώπων. «Δὲν μᾶς ἔδωσε ποτὲ οὔτε ἓνα κασίκι!» Ἄν συγκρίνουμε τὴν καταπληκτικὴ θυσία ποὺ ἔκανες γι' αὐτοὺς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ἄσωτους ἀπογόνους μας, γιὰ μᾶς δὲν ἔκανες οὔτε τὴν παραμικρὴ θυσία, τὴν πιὸ ἀσήμαντη». Μετά, ἐπειδὴ τὰ ἐρίφια γενικὰ συμβολίζουν τὴν ἀμαρτία, οἱ ἴδιοι αὐτοὶ δίκαιοι ἄνθρωποι θὰ μπορούσαν νὰ ποῦνε. «Μᾶς ἀπαγόρευες νὰ κάνουμε ἔστω καὶ τὴ μικρότερη ἀμαρτία -μικρὴ καὶ ἀσήμαντη ὅσο ἓνα κασίκι- καὶ τώρα ἀνταμείβεις τὶς ἀμαρτωλὲς αὐτὲς γενιὲς μὲ τὸ μεγαλύτερο θησαυρὸ Σου - μὲ τὴ θυσία τοῦ Υἱοῦ Σου!»

Ἄν προχωρήσουμε ἀκόμα, θὰ δοῦμε πὼς ἡ φαινομενικὰ ἀπλὴ αὐτὴ παραβολὴ εἰσχωρεῖ στὴν καρδιὰ ὀλόκληρης τῆς Ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἀπὸ τὴν πτώση τοῦ Ἀδὰμ ὡς τὸν πλέον δίκαιο, τὸν Κύριο Ἰησοῦ. Γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, γιὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τοὺς ἀπογόνους του, ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὅπως ὁ πρεσβύτερος Υἱὸς τοῦ οὐράνιου Πατέρα - μόνο ποὺ εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ ὄχι υἱὸς «ἐξ υἰοθεσίας». Ἄν ὁ Κύριος Ἰησοῦς μιλοῦσε σὰν ἓνας συνηθισμένος θνητὸς ἄνθρωπος, θὰ μπορούσε νὰ εἶχε πεῖ στὸν Πατέρα Του: «Ὁ Ἀδὰμ ἀμάτησε κι ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά Σου. Κι αὐτὸς κι οἱ ἀπόγονοί του βλασφήμησαν τ' ὄνομά Σου. Καὶ Σὺ τώρα ἐτοιμάζεις γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τοὺς ἀπογόνους του τέτοια δόξα καὶ εὐφροσύνη, ποὺ οὔτε ἐγὼ οὔτε κι ὁ οὐρανὸς ὀλόκληρος θὰ μπορούσε νὰ φανταστεῖ».

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς βέβαια ποτὲ δὲν θὰ ὀργιζόταν μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα Του. Ποτὲ δὲν θὰ μιλοῦσε στὸν Πατέρα Του μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐκτὸς ἂν ἔβαζε θεληματικὰ τὸν ἑαυτό Του στὶς καρδιές μας καὶ τὰ ἔλεγε αὐτά, γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτιμήσει καὶ νὰ μᾶς διδάξει, ὥστε νὰ μὴ γίνουμε ὑπερήφανοι καὶ ἀλαζόνες γιὰ τὴ δικαιοσύνη μας καὶ μὲ τὴν ἔπαρσή μας περιφρονήσουμε τοὺς μετανιωμένους ἀμαρτωλοὺς. Εἶναι σὰν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς πεῖ: «Ὅταν Ἐγὼ, ὁ τέλειος καὶ αἰώνιος δίκαιος, ποὺ εἶναι αἰώνια ἀδιαίρετος μὲ τὸν Πατέρα Μου, δὲν διαμαρτύρομαι, ἐπειδὴ ξαναδέχεται τὸν μετανιωμένο Ἀδὰμ στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, πὼς μπορεῖτε ἐσεῖς, ποὺ εἴστε μόλις ἀπὸ χτὲς δίκαιοι, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἀμαρτία τοῦ Ἀδὰμ, νὰ διαμαρτύρεστε γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ τοὺς μετανιωμένους ἀμαρτωλοὺς;»

«Τέκνον, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε,

καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη» (Λουκ. ιε´ 31-32). Παιδί μου, ἐσὺ ἦσουν πάντα μαζί μου, ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου εἶναι καὶ δικά σου. Ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ χαρεῖς καὶ νὰ γιορτάσεις ὅμως, γιατί ὁ ἀδερφός σου ἦταν νεκρὸς κι ἀναστήθηκε· ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἰρηνεύει τὸν δίκαιο ἄνθρωπο ὁ Θεός. **Τοῦ θυμίζει τὰ ἀμέτρητα ἀγαθὰ ποὺ ὁ ἴδιος διαχειρίζεται καὶ χρησιμοποιοεῖ μαζί με τὸν Πατέρα Του.** Ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου εἶναι καὶ δικά σου. Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ μετανιωμένου ἀδερφοῦ σου τὸ μερίδιό σου δὲν λιγοστεύει, ἀλλὰ ἡ χαρὰ πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερη, γιατί ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ξαναγύρισε στὴ ζωὴ, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε.

Ἔτσι τελειώνει ἡ παραβολὴ αὐτή, ποὺ ἀπὸ μόνη της εἶναι ὀλόκληρο εὐαγγέλιο μυστηρίου καὶ διδαχῆς. Μὲ ὅση περισσότερη προσευχὴ εἰσχωρήσει κανεὶς στὸ βάθος τῆς παραβολῆς αὐτῆς, τόσο περισσότερο θ' ἀποκαλύψει καὶ τὰ δύο, τόσο τὸ μυστήριο ὅσο καὶ τὴ διδαχὴ.

Δόξα νὰ 'χει ὁ Κύριος Ἰησοῦς ποὺ μᾶς παρέδωσε τὴν παραβολὴ αὐτή, τὸ θησαυρὸ αὐτὸ ποὺ εἶναι γεμάτος πλοῦτο πνευματικό, ἀπ' ὅπου ἡ μία γενιὰ μετὰ τὴν ἄλλη συσσωρεύει γνώση θεϊκὴ. Ἀπ' αὐτὴν μαθαίνει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴ μακροθυμία, τὴ συγχωρητικὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, τὴν εὐφροσύνη ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ δείχνει ὁ Θεός, ὅταν ὑποδέχεται τὸν μετανιωμένο ἁμαρτωλό. Δόξα στὸν Ἄναρχο Πατέρα Του, δόξα καὶ στὸ ζωοποιὸ Πνεῦμα, τὴν ὁμοούσια καὶ ἀδιαίρετη Τριάδα, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

(Πηγή: «Καιρὸς Μετανοίας» Ομιλίες Β', Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Επιμέλεια - Μετάφραση - Κεντρικὴ διάθεση: Πέτρος Μπότσης)

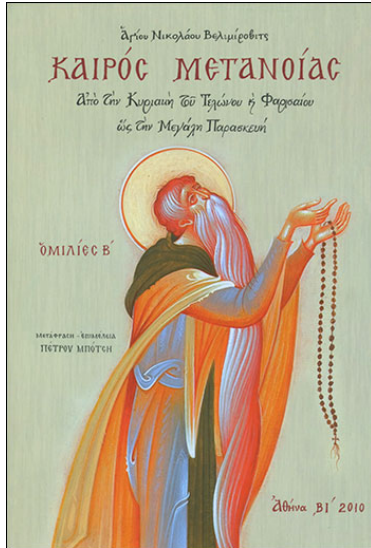
Συνιστοῦμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες τῆς ιστοσελίδος μας τὸ ἐξαιρετικὸ βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ψηφ. κειμένου: christianvivliografia.wordpress.com)